

NGƯỜI PHẬT TỬ

xem bóng đá WORLD CUP 2002

Chánh Đức Thọ

Người Phật tử xem bóng đá như những người đời bình thường khác, cũng vui, cũng hào hứng, cũng hò reo với những cú sút thần tốc của cầu thủ, với những cú bắt banh dính như keo sơn của thủ môn. Nhưng người Phật tử chỉ xem với tinh thần nghệ thuật đá banh, kỹ thuật lừa banh, giao banh, lấy banh chứ không mang tính được thua, thắng bại, hơn kém giữa đội này với đội khác, giữa quốc gia này với quốc gia nọ. Cho nên tâm người Phật tử lúc xem đá banh luôn giữ được bình thản, không thù ghét bên thắng mà cũng chẳng yêu thương bên thua, vì không mang ý niệm được thua trong tâm người Phật tử (*Vô cầu, vô chúng, vô đắc*).

Tại sao người Phật tử lại không quan tâm đến bên thắng, bên bại? Bởi vì người Phật tử không muốn vui chiến thắng trên cái buồn chiến bại, vì cái thắng do cái bại tạo thành, bởi cái vui của mình do cái buồn của người khác mà có. Nói khác đi, sự vui sướng của kẻ thắng bao nhiêu thì sự khổ đau của người bại cũng bấy nhiêu, đôi khi còn đau khổ hơn là khác. Chẳng hạn vừa rồi đội banh của Nga thua đội banh Nhật, khiến dân chúng Nga đau khổ đến mức đi đập phá thành phố Mạc Tư Khoa, đốt xe cộ và tệt hơn nữa là giết hại người khác và giết luôn cả nhân viên công lực nữa. Rồi hơn một tuần sau đội banh của Ý bị thua đội banh Nam Hàn, thì cộng đồng người Ý tại Úc cũng theo chân người Nga làm loạn, nhưng tiếc thay, họ đã không làm loạn ở nước họ mà họ “đề” Melbourne ra đập phá thành phố, đốt cháy cửa hàng, đốt xe cảnh sát. Tại sao thế? Đạo Phật gọi đó là *Vô minh*, do màn vô minh che khuất tâm thức họ, nên họ bạo động một cách vô lý và vô ý thức.

Thiết nghĩ, cái thua trong giao đấu thì có gì đáng tức giận, vì không đội này thua thì đội kia phải thua, thế thôi! Có chăng, cái đáng tức giận là sự ý thức quá thấp kém về việc chỉ muốn *ăn người* mà không muốn đối phương được ăn lại. Sao có ý tưởng bất công thế? Tâm thức đen tối ấy mới đáng tức giận chứ. Sự tức giận ấy mới khiến họ đi đập phá nhà cửa trong thành phố mà sao họ không tự đi đập phá ngay nhà của chính họ? Các cửa hàng cửa tiệm của dân và tài sản quốc gia có gì làm nên tội mà họ phải đốt phá để trút

hận thù lên đầu quần chúng, lên quốc gia dân tộc!

Còn đội banh của Nhật và Nam Hàn thì sao? Cả nước xuống đường, cười vui hơn hở, vỗ tay reo mừng nhảy múa bởi phe ta thắng, tức là phe ta *được*! Mặc xác phe khác thua, mặc kệ phe khác phải ôm hận đau buồn miễn là phe ta thắng, dù thắng trên cái đau khổ của người khác cũng “*no worry*”.

Đội thua lẽ đương nhiên họ phải buồn khổ, trong khi buồn khổ đến cùng cực thì hóa ra cuồng trí, đập phá, giết người vô tội và như ở Việt Nam có người còn treo cổ tự tử. Vui đó là vui trong giành giật hơn thua, người được thì vui, kẻ thua thì khổ. Tức là cái vui của mình được xây đắp trên cái đau khổ của người khác. Mình thử nghĩ: cái vui đó có trọn vẹn không? Hay chỉ là sự chiếm đoạt của người khác mà có được cái vui cho mình, trong lúc người khác bị mất cái vui thì buồn khổ. Đành rằng người thua họ cũng nuôi tham vọng sẽ thắng cuộc, nhưng trái lại họ bị thua, họ khổ đau, họ buồn giận, họ quần trí sinh bạo động. Đạo Phật gọi là: *Cầu bất đắc khổ*. Chung qui cả người thua lẫn kẻ được đều do vô minh làm mờ tối tâm trí của họ.

Người Phật tử thì khác, họ cũng xem, cũng thưởng thức tài nghệ giao đấu, đưa banh, lừa banh, sút banh, bắt banh đấy chứ, nhưng họ không say đắm, chẳng vọng cầu được thua, không dính mắc vào sự thắng bại của đội này hay đội khác. Có chăng là họ nuôi tham vọng *thắng được chính mình*. Chẳng hạn khi đang xem mà thấy đội bóng của quốc gia mình bị thua đội bóng của quốc gia khác, khiến tự ái dân tộc bùng bùng nổi lên!!! Nhưng khi ấy người Phật tử liền tỉnh thức, biết đó là cái sân hận sai lầm và nhận thức được rằng: Hễ có hai bên giao đấu là phải có bên được, bên thua. Cũng như hễ có ánh sáng là bóng tối phải mất và hễ có bóng tối là ánh sáng không còn. Hiểu biết được như thế, mình liền *buông bỏ* thì qua được cơn nóng giận, mình sẽ bình tĩnh trở lại.

(Xem tiếp trang 63)